

'Απ' ὅσα κάνει ὁ Ἄλφα-Κοῦ ἀπὸ ταῖς ἐκστρατείας
Καὶ τοὺς πολέμους σὰν πηδᾶ εἰς ταῖς οἰκονομίας·
Καλὰ δὲν ξέρω ἢ κακὰ ἐγὼ ἂν ἐσκεφθῆκαν,
Ξέρω πῶς στὸ κατὰδικὸ τὴν ἐκλογὴν ἀφῆκαν
Νὰ κἀνῆ ἓνα ἀπ' αὐτὰ, ἔς τὴ φυλακὴν νὰ πάγῃ,
Ἡ νὰ τοῦ δώσουν ἑκατὸ ἔς τὰ πόδια, ἢ νὰ φάγῃ
Κρεμμύδια μιὰ ὀκά. Ἐποῦ ἐσκέφθηκε λιγάκι,
Ἡ μιὰ ὀκά τῶν κρεμμυδιῶν τοῦ ἴφάνη παιγιδάκι,
Νὰ τρώγῃ ἄρχισε λοιπὸν, μὰ εἰς τὰ μισὰ πρὶν φθάσῃ

Μετάνοιωσε καὶ ταῖς ξυλίας τοῦρθε νὰ δοκιμάσῃ.
Μὰ πέντε δέκα μπαστουνιές εἶχε δὲν εἶχε φάγει,
Κ' ἐφώναζε πῶς προτιμᾷ ἔστῃ φυλακὴ νὰ πάγῃ.

Τί λέτε; δὲν τοῦ μοιάζει; αἶ; ἡ ἔμπορὴ μας χῶρα
Ποῦ ἑκατὸ πολιτικὰς ἀλλάζει σὲ μιὰ ὥρα;
Ποῦ εἰς τὴν ἀράδα ἀρχινᾷ καὶ εἰς τὴν ἀράδ' ἀφίνει;
Οἰκονομίας, πόλεμο, πετώματα, εἰρήνη;

Νίκος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Εὐχάριστος θὰ πληροφορηθῶσιν οἱ φίλοι τοῦ κ. Καρα-
παύλου ὅτι ἐπὶ τέλους τὸ συμπαθητικὸν αὐτὸ θῦμα τῆς
προτελευταίας ὑπουργικῆς κρίσεως ἐπέστη ὅτι αὐτὸς δὲν
ἐδέχθη χαρτοφυλάκιον ὑπουργικόν, καὶ ὅχι ὅτι τοῦ ἠρνή-
θησαν τοιοῦτο, ὡς κοινῶς ἐπιστεύετο.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ κ. Κουμουνοῦρος ἰδρῶσεν ἕως ὅτου
τὸν πείσῃ περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, ἀλλ' ἀληθέστερον ἐ-
πίσης εἶναι ὅτι ὁ κ. Καραπαύλος μένει πιστὸς εἰς τὸ κόμμα.

Ἀθηντικόν.

Ὁ βουλευτὴς κ. Φωτῆλας, ἐκ τῶν νεοφωτιστῶν ἀντιπο-
λιτευομένων, ἤκουσθη λέγων:

— Ἐφυγα ἀπὸ τὸν Κουμουνοῦρον, ἀλλ' ἔχει τόσῃν μα-
γείαν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὥστε νομίζω ὅτι ἕκαμα φονικόν.

Οἱ ἐν Ἀθήναις ξένοι σκανδαλίζονται φοβερὰ ἀπὸ τὰ κόκ-
κινα φαναράκια τὰ ὁποῖα ἀπὸ τινος, ἀντὶ τῶν κλασικῶν
ἐναντίον τῆς βασκανείας κεράτων, κοσμοῦσιν ἀστυνομικῶν
ἐλέω τὰ φαρμακεία.

Τὰ κόκκινα φαναράκια ἐν Εὐρώπῃ εἶναι διακριτικὰ ἄλλων
καταστημάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι μὲν ἡ ὁδὸς ἢ ἄγουσα εἰς τὰ
φαρμακεία, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐπὶ τέλους φαρμακεία. Ὁ θεὸς
καὶ ὁ Λογοθέτης νὰ φυλάγῃ τοὺς Κυρίους τῶν φαρμακείων
ἀπὸ μερικὰς παρενοήσεις.

Εἶχαμεν γράφει τὰ ἀνωτέρω ὅταν ἐμάθαμεν ὅτι ἡ ἀστυ-
νομία συνέλαβε τρεῖς φοιτητὰς ὑπεξαιρέσαντας ἓνα τοιοῦτο
φαναράκι.

Οἱ δυστυχεῖς φοιτηταὶ θὰ τὸ παρεξήγησαν καὶ ἀντὶ νὰ
συναντηθῶν μὲ καμμίαν Λατῆα, συνητήθησαν μὲ τὸν φίλον
μας Τσακίρην.

Αὐτὸ θὰ ἴπῃ τύχη!

Ἡ Ἰξουσία, ἔλεγεν εἰς, εἰς χεῖρας τοῦ κ. Κουμουνοῦρου
κατήντησε πόρνη.

Ὁ κ. Κουμουνοῦρος τὴν ἐχόρτασεν.

Εὐχάριστος τῆς λέγει: Πήγαινε καὶ εἰς τὸν κ. Τρικούπην.

Ἡ πόρνη πηγαίνει. Ἄλλ' ὁ κ. Τρικούπης δὲν μπορεῖ νὰ
κἀνῃ—κυβέρονσιν.

Πταίει τώρα ὁ Κουμουνοῦρος, ἠρώτα αὐτὸς ὁ κύριος εἰς.

Ὁ κ. Μαυρογιάννης τῆς Παλιγγενείας δυσκολεύεται,
λέγει, ν' ἀποφανθῇ ἂν οἱ ἀγῶνες τοῦ ἀειμνήστου Δελη-
γεώργη ὑπῆρξαν χρήσιμοι τῇ πατρίδι ἢ οὐ.

Καὶ ἡμεῖς λέγομεν:

Ὁ θεὸς νὰ φυλάξῃ τὸν Κουμουνοῦρον ἀπὸ τὸ εἴθικόν
Πνεῦμα καὶ τὸν Τρικούπην ἀπὸ τὸν Μαυρογιάννην!

Ἡ Ἐφημερίς παραπονεῖται ὅτι εὐρέθη εἰς Ῥουμανίαν
ἠθοποῖδς καλούμενος: Ῥήγας.

Εἰς τοιαύτας παρεφθίας ἡμεῖς πρῶτοι ἐδώκαμεν ἀφορμὴν.
Μήπως δὲν ἔχομεν:

Σιμητοποιεῖον ἢ Ἄρτεμις!

Κουρεῖον ὁ Ἀπόλλων!

Καφενεῖον ὁ Ζεὺς!

Πατσατζιδίκον ἢ Ἀφροδίτη!

Ὅταν οἱ θεοὶ κατέρχωνται εἰς τὰ πατσατζιδικά, πῶς νὰ
μὴ κατέλθουν οἱ ἡμίθεοι ἐπὶ τῆς σκηνῆς;

Ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας ἐβεβαίωσεν ὅτι ὑπάρχουν
κλέπται μετημφισμένοι κλητῆρες καὶ τανάπαλιν.

Τώρα πῶς νὰ διακρίνωμεν τοὺς κλέπτας ἀπὸ τοὺς κλη-
τῆρας.

Ὡς τώρα ἅμα συνηντῶμεθα μὲ κλέπτας ἐφωνάζαμεν:
Κλητῆρ! Κλητῆρ!

Τώρα ἅμα συναντῶμεθα μὲ κλητῆρας θὰ φωνάζαμεν:

— Κλέπτης! Κλέπτης!

Ἐκ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐφημερίδων μανθάνομεν
ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀδελφοτήτων αἰτινες θὰ δώσουν φι-
λανθρωπικοὺς χοροὺς εἶναι καὶ ἡ ἀρμενικὴ ἀδελφότης:
Τεβροτσαταιράτς.

Τὸ εὐφημον τοῦτο ὄνομα τὸ χαρίζομεν εἰς τὸν δραματο-
ποιὸν τοῦ Πειραιῶς κ. Ἀντωνιάδην, καὶ περιμένομεν νὰ τὸ
ἴδωμεν δρᾶμα.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Ἀντωνιάδου, μετὰ λύπης ἀ-
ναγγέλλομεν εἰς τοὺς δυστυχεῖς μαθητὰς του ὅτι ἐκδίδει
πάλιν εἴκοσι τυπογραφικὰ φύλλα δραματοκωμικά.

Ἄλλοίμονον! εἰς τὸν μαθητὴν ἐκεῖνον ὅστις δὲν τοῦ κά-
νει δέκα τοῦλάχιστον συνδρομητὰς!

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐγύριζεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν
Ἀθηνῶν εἰς ψευδοβολταῖρος μὲ ἀξιώσεις ψευδοκόκκου.

Ἄν εἶναι ἢ δὲν εἶναι Βολταῖρος αὐτὴ τῇ δουλειᾷ θὰ τὴν
διενδικήσῃ μὲ τοὺς πεθαμμένους.

Ἄλλ' ὅτι δὲν εἶναι Κόκκος, αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύουν σήμερον
εἰς τὸ «Μὴ Χάνεσαι» τρεῖς Surprises, αἰτινες
πιστεύομεν ὅλον τὸ δημόσιον θὰ τὸ κάμουν νὰ εἴπῃ:

— Βρὲ ἀδελφέ, μᾶς φθάνει ἓνας . . . ἀλλὰ **Κόκκος.**

Εἰς Στεφάνοπλοκὸν Ρονθηρὴν.

Πέροι στεφάνι ἐπλεκες, φτωχέ, τοῦ Δεληγιάννη,
Μὰ τῶρ' ἀπὸ τῆ μύτη σου ἀκέρηο σ' τῶχουν βγάνει.